

Arrest

nr. 107 103 van 23 juli 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. G. PIERRE, loco advocaat C. DELMOTTE, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

- wat verzoekster T.S. betreft,

"A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig uit Fabrichniy, Kazachstan. U verblijft in België samen met uw neef, A. F. (...) Uw nicht, A. Z. (...), verdween spoorloos in België in juli 2012.

Uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van uw deelname aan een betoging in Almati ten gevolge van de rellen in Urumqi, China op 19 juli 2009. Toen u, uw neef F. en uw nicht Z. op de afgesproken plaats aankwamen vertelden mensen u dat de manifestatie verplaatst was naar de Chinese ambassade. Eens daar aangekomen ontstonden er rellen met SOBR-troepen. U, uw neef en

nicht werden opgepakt en afgevoerd naar een politiekantoor waar u ondervraagd werd. Op 26 juli 2009 slaagden jullie ouders erin om jullie vrij te kopen.

U zette uw leven verder maar kreeg problemen op uw universiteit. U mocht niet meedoen met de examens en moest stoppen met universiteit om een voor u onbekende reden.

Op 20 maart 2010 kwam u terug van een bezoek aan uw vriendin om enkele dvd's met betrekking tot de Oeigoerse kwestie die u gekregen had van uw oom te tonen, toen u werd tegengehouden en meegenomen door een politieagent. U werd tien dagen vastgehouden in een politiekantoor van de stadswijk Uznagatsj en ondervraagd over uw betrokkenheid bij de Oeigoerse zaak en het Oeigoerse separatisme. Ook werden er huiszoeken gehouden bij uw nicht en neef die eveneens gearresteerd werden. Na tussenkomst van een kennis van de vader van Z. werden jullie vrijgelaten. Deze kennis raadde jullie eveneens aan te vluchten omdat uw problemen niet zouden ophouden.

In de nacht van 3 op 4 april 2010 verliet u, samen met uw neef en nicht het land per vliegtuig. Aangekomen in Riga, Letland, zette u uw reis verder per auto. U kwam op 6 april 2010 in België aan en diende die dag uw asielaanvraag in. Sinds uw aankomst in België hoorde u van uw ouders dat de wijkagent regelmatig langskwam en vragen stelde over u. Ook zouden uw ouders convocaties ontvangen hebben op uw naam.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, een document in verband met de belastingen en een vervoersbewijs voor studenten.

B. Motivering

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen. Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. U nam enkel deel aan een manifestatie voor het respecteren van de rechten van Oeigoeren in China en bezat enkele dvd's met beelden die in openbare bronnen teruggevonden konden worden. (CGVS p. 24) Het is niet aannemelijk dat u om deze reden vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen uit het onderzoek van uw dossier.

U vreest immers voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan omwille van uw problemen naar aanleiding van uw participatie aan de betoging van 19 juli 2009 en het feit dat u dvd's met beelden in verband met de Oeigoerse kwestie in uw bezit had. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uw verklaringen betreffende de aanhoudingen en onrusten tijdens de betoging van 19 juli 2009, niet overeenkomen met de informatie die het Commissariaat-generaal bezit en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U stelt immers dat tijdens deze betoging nabij de Chinese ambassade in Almati, zowel u, uw neef en nicht, evenals andere betogers gewelddadig werden aangehouden door de SOBR-diensten. (CGVS p. 14 en 15) Deze gewelddadige incidenten vonden plaats voor het oog van journalisten en de televisie. (CGVS p. 14) Nu, gezien de aard van deze aanhoudingen, gezien de reden waarvoor deze betoging werd gehouden, namelijk in de nasleep van het bloedbad in Urumqi enkele dagen voordien, en gezien het feit dat dit incident zich afspeelde voor de ogen van de aanwezige journalisten en televisie, kon er verwacht worden dat er over de gewelddadige aanhoudingen informatie terug te vinden zou zijn in de open bronnen. Echter, er werd geen informatie gevonden over arrestaties die er op die dag zouden voorgevallen zijn in Almati. Wat meer is, verschillende bronnen, waaronder een intern rapport van de Amerikaanse ambassade in Astana, vermelden dat er die dag inderdaad een betoging was maar dat deze betoging de toestemming van de Kazachse autoriteiten gekregen had. Er werd geen informatie gevonden over incidenten die zich tijdens de demonstraties in Almati in de zomer van 2009 hadden voorgedaan. (zie SRB, Situatie van etnische Oeigoeren in Kazachstan, pg. 16) Gevraagd waarom er geen informatie te vinden was in de media over deze arrestaties, gezien het gewelddadige karakter ervan en het feit dat dit zich voor de ogen van journalisten afspeelde, stelt u dat journalisten ook verdreven en opgepakt werden. (CGVS p. 18) U stelt dat er inderdaad niets over deze arrestaties is terug te vinden. (CGVS p. 18) Ook uw neef F. kan geen uitleg geven waarom deze incidenten niet besproken werden in de media. (CGVS neef, p. 11) Uw uitleg kan het Commissariaat-generaal bijgevolg niet overtuigen. Er kon immers verwacht worden dat er toch enige informatie te vinden was over deze gewelddadige uiteendrijving en arrestaties, als zij zich afspeelden voor de ogen van journalisten en televisie. Daarenboven werd de manifestatie van 19 juli 2009 wel uitvoerig besproken in de media. Er werd geen melding in de open bronnen gemaakt van enige arrestaties die er

op die dag of tijdens die zomer zouden voorgevallen zijn. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig aangetast.

Vervolgens wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. Zo stelt u dat de wijkagent sinds uw vertrek uit Kazachstan langskomt bij uw thuis. U stelt dat hij naar u vraagt, maar meer informatie heeft u niet. (CGVS p. 6) U kan niet zeggen hoe vaak deze wijkagent langskwam sinds het begin van 2013. (CGVS p. 5) Verder weet u niet of uw ouders bijvoorbeeld ondervraagd of meegenomen werden, u spreekt hier niet over per telefoon. (CGVS p. 6) Ook zouden er convocatiebrieven op uw naam afgeleverd zijn na uw vertrek. (CGVS p. 6) U heeft geen concrete informatie over de inhoud van deze convocaties, zoals bij wie u juist werd opgeroepen, of in welke hoedanigheid. (CGVS p. 7) U weet het niet. (CGVS p. 7) Gevraagd wanneer u een laatste keer werd opgeroepen, blijft u ook het antwoord schuldig. (CGVS p. 6) Uw geringe kennis betreffende de actuele stand van uw problemen en de incidenten die er uit uw problemen mogelijks zouden zijn voortgevloeid zijn onaannemelijk. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van dergelijke problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. Uw verklaring dat u er niet over spreekt per telefoon aangezien dat u het niet telefonisch durft, kan het Commissariaat-generaal niet overtuigen. (CGVS p. 5 en 6) Zo bestaan er verschillende andere methoden om informatie te verkrijgen, zonder het gebruik van een telefoon.

Niet alleen bleef u vaag met betrekking tot de actuele stand van uw eigen problemen, ook betreffende de huidige problemen van F. familie heeft u amper informatie. Zo weet u niet of de familie van F. effectief problemen kent, u komt niet in contact met zijn familie. (CGVS p. 6) U weet eveneens niet of F. na zijn vertrek convocaties ontving, net zoals bij u het geval was. (CGVS p. 7) Het Commissariaat-generaal stelt zich vragen bij uw lakse houding in het verkrijgen van informatie. Dergelijke informatie betreffende de mogelijke problemen die de familie van uw neef kreeg na uw vertrek kon u immers een actueel en gedetailleerd inzicht geven in de stand van uw problemen in Kazachstan, en kon u helpen om het risico bij een eventuele terugkeer werkelijkheidsgetrouw in te schatten. Daarenboven blijkt u geen kennis te hebben over het feit dat de vader van F. werd meegenomen en ondervraagd door de autoriteiten na jullie vertrek. Gevraagd aan uw neef hoe dit komt, stelt hij dat jullie op verschillende adressen wonen. (CGVS neef, p. 5) Gezien het belang van dit incident na uw vertrek mag er verwacht worden dat jullie dergelijke informatie zou uitwisselen met elkaar betreffende uw oom. Wederom vervult u de verwachting van het Commissariaat-generaal niet. Uw vage kennis betreffende de actuele situatie van uw problemen en uw lakse houding in het verkrijgen van deze informatie tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Ook uw neef bleek amper informatie te bezitten betreffende de problemen die zijn familie kende na jullie vertrek. Hij verklaart dat zijn vader werd meegenomen door de autoriteiten maar kan niet zeggen wanneer dit voorviel, noch naar waar of naar welke afdeling zijn vader werd meegenomen. (CGVS neef p. 4) Hij kan het wel navragen indien dat nodig zou zijn. (CGVS neef p. 4) Ook heeft uw neef geen kennis van de problemen die uw familie mogelijks zou hebben na jullie vertrek, hij onderhoudt geen goede contacten met uw familie. (CGVS neef p. 5) Wederom is het Commissariaat-generaal niet overtuigd van zijn uitleg. Zoals eveneens bij u verwacht kon worden, kon ook van uw neef verwacht worden dat hij interesse toont alsook probeert om zich te informeren betreffende de gevolgen van jullie problemen, temeer gezien het feit dat zijn familieleden het slachtoffer werden van zijn vervolgingen. Zowel uw ontbrekende kennis betreffende de actuele situatie van jullie problemen alsook de vage informatie van uw neef hierover ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Er dient eveneens opgemerkt te worden dat jullie lakse houding zich voortzet met betrekking tot de verdwijning van uw nicht A. Z. (...) Zo verklaart u dat uw nicht voor haar verdwijning opgebeld werd door een medewerker van een ambassade die haar vragen stelde. (CGVS p. 3) U weet echter niet wie haar belde, van welke ambassade of van welk land. (CGVS p. 3) Na dit gesprek veranderde haar houding, hetgeen leidde tot haar verdwijning. (CGVS p. 3) U weet niet wat er concreet gebeurde, aangezien jullie niet meer met elkaar spraken. (CGVS p. 3) Gevraagd of u haar verdwijning tenminste gemeld had bij de Belgische autoriteiten stelt u dat u op die manier niet denkt. (CGVS p. 4) U vermoedt dat ze naar Kirgizië vertrokken is. (CGVS p. 3) Gevraagd of u misschien meer informatie had via de ouders van Z. stelt u dat zij geen contact meer hebben met uw ouders. (CGVS p. 4) De ouders van Z. zijn vertrokken, waarom weet u niet. (CGVS p. 4) Ook uw neef heeft geen informatie hierover. (CGVS neef p. 14) Wederom is uw lakse houding in de ogen van het Commissariaat-generaal weinig overtuigend. Zo veranderde de houding van uw nicht nadat zij met iemand van de ambassade sprak, die van haar informatie wou loskrijgen. Later verdwijnt zij, zonder enig spoor. Het feit dat u zelfs niet naar de politie geweest bent om deze schijnbaar verontruste verdwijning te melden, doet verder twijfelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bijkomend bleek u eveneens vaag te zijn met betrekking tot elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. Zo stelt u dat u nabij de Chinese ambassade werd opgepakt, nadat de SOBR-troepen de betogers gewelddadig uiteen gedreven had. (CGVS p. 14) U kan niet zeggen waar deze ambassade zich bevindt, u herinnert het zich niet goed. (CGVS p. 14) Welke gebouwen er in de buurt lagen herinnert u zich eveneens niet meer. (CGVS p. 16) U werd na uw arrestatie naar een politiekantoor gebracht, waarvan u eveneens niet weet waar het gelegen is. (CGVS p. 16) U stelt bovendien dat u geslagen werd, maar u kan niet weergeven of uw neef verwondingen had, noch weet u of hij na afloop naar het ziekenhuis geweest is voor deze verwondingen. (CGVS p. 17) Uw neef kan deze informatie trouwens ook niet geven met betrekking tot uw fysieke verwondingen. (CGVS neef p. 9) Zowel u als uw neef blijken bijzonder weinig informatie te hebben betreffende de vrijkoop na uw eerste arrestatie. U weet niet wie er betaalde, aan wie er werd betaald, op welke wijze, noch hoeveel er werd betaald. (CGVS p. 17 en CGVS neef p. 9 en 10) Uw ouders zeiden u gewoon dat u moest opletten en niet meer naar dergelijke manifestaties mocht gaan. (CGVS p. 17) U was er niet bij betrokken. (CGVS p. 17) Informatie over de andere personen die opgepakt werden, heeft u niet, noch kan u zeggen of er doden vielen tijdens deze betoging. (CGVS p. 18 en CGVS neef p. 10) Wat uw tweede aanhouding op 20 maart 2010 betreft kan u niet zeggen rond welk tijdstip u werd tegengehouden, u weet zelfs niet welk deel van de dag het was, u herinnert het zich niet meer. (CGVS p. 19 en 20) Ook over de hierop volgende vrijkoop blijft u vaag. (CGVS p. 21) Een kennis van de vader van Z. heeft u geholpen, wie hij is of welke zijn functie is, kan u niet zeggen. (CGVS p. 21) Meer informatie over de vrijkoop zelf, weet u niet. (CGVS p. 21) Alles werd geregeld door de kennis van de vader van Z. (CGVS p. 21) Ook uw neef blijft vaag hierover. (CGVS neef p. 12) U heeft verder eveneens geen concrete informatie betreffende de huiszoeking en arrestatie van uw neef F. op 20 maart 2010. (CGVS p. 22) U stelt dat de KNB, de Kazachse nationale veiligheid, waarschijnlijk binnen viel bij hem. (CGVS p. 22) Gevraagd of uw neef deze mensen beschreef stelt u dat u de beschrijving niet meer herinnert. (CGVS p. 22) U weet eveneens niet of er iets door de autoriteiten werd meegenomen uit zijn huis. (CGVS p. 22) Uw neef blijft tot slot eveneens onaannemelijk vaag met betrekking tot de reden van zijn tweede arrestatie, namelijk de dvd's die u gekregen had van uw oom met betrekking tot de Oeigoerse kwestie. Uw neef kon niet zeggen wat er op die dvd's te zien was, hij had ze niet gezien en dit onderwerp werd door jullie ook niet besproken. (CGVS neef p. 13 en 14) Waarom u deze dvd's op die dag op zak had wist uw neef niet, noch kon hij weergeven van waar die dvd's kwamen. (CGVS neef p. 14)

Deze vage verklaringen omtrent kernelementen van uw asielrelaas, onder meer betreffende uw eerste arrestatie evenals de daaropvolgende arrestatie, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Het feit dat u zelfs niet bij benadering kan weergeven waar de Chinese ambassade ligt, waar u werd opgepakt, of dat u zich niet meer herinnert tijdens welk deel van de dag u werd opgepakt voor een tweede keer, doet twijfelen aan uw geloofwaardigheid. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu blijken zowel u als uw neef dit niet gedaan te hebben. Zo is jullie uitermate geringe kennis betreffende jullie afzonderlijke problemen, zoals de huiszoekingen of de arrestaties en de gevolgen hiervan, onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal. Er kon immers verwacht worden dat u en uw neef, gezien de ernst en aard van deze incidenten hierover informatie zouden uitwisselen. Ook jullie compleet gebrek aan informatie betreffende de vrijkoop na beide arrestaties is weinig aannemelijk. Zo kon er verwacht worden dat u op doordringende wijze hierover informatie zou trachten te verkrijgen gezien het belang van deze handelingen. Daarenboven is het uiterst ongeloofwaardig dat uw neef geen informatie heeft betreffende de dvd's. Deze dvd's waren immers de reden waarom u een tweede maal werd gearresteerd, hetgeen resulteerde in de arrestatie van uw neef. Bijgevolg kan er verwacht worden dat uw neef tenminste de basiselementen, zoals van waar u deze dvd's kreeg of wat erop te zien was, kon weergeven. Zowel uw gebrek aan kennis als het gebrek aan kennis van uw neef omtrent deze verschillende asielincidenten tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Daarenboven kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, document in verband met de belastingen en een vervoersbewijs voor studenten bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Ook de documenten die uw neef neerlegt, zijnde zijn identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte alsook een document in verband met de belastingen, stellen enkel zijn identiteit vast, die niet in twijfel getrokken worden. Deze documenten zijn echter niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Tot slot verklaart u dat er in het dagdagelijkse leven discriminatie was omwille van uw origine, u werd niet toegelaten tot een medische opleiding, het was moeilijk om aan werk te geraken en u werd beledigd omdat u Oeigoerse bent. (CGVS p. 22 en 23) U heeft hiertegen niets ondernomen, omdat het zinloos voor u leek te zijn. (CGVS p. 23) Er dient opgemerkt te worden dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie die het Commissariaat-generaal bezit en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Daarnaast dient te worden toegevoegd dat de door u aangehaalde problemen in verband met werk en school omwille van uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Deze problemen zijn onvoldoende ernstig of systematisch om te kunnen spreken van een bedreiging voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor uw neef A. F. (...) en uw nicht, A. Z. (...) werd eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- wat verzoeker F. A. betreft,

"A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig uit Fabrichniy, Kazachstan. U verblijft in België samen met uw nicht, S. T. (...) Uw tweede nicht, A. Z. (...), verdween spoorloos in België in juli 2012.

Uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van uw deelname aan een betoging ten gevolge van de rellen in Urumqi, China, op 19 juli 2009 in Almati. Toen u en uw nichten T. en Z. op de afgesproken plaats aankwamen vertelden mensen u dat de manifestatie verplaatst was naar de Chinese ambassade. Eens daar aangekomen ontstonden er rellen met SOBR-troepen. U en uw nichten werden opgepakt en afgevoerd naar een politiekantoor waar u ondervraagd werd. Op 26 juli 2009 slaagden jullie ouders erin om jullie vrij te kopen.

Op 20 maart 2010 kwamen onbekende mensen langs bij uw thuis en voerden een huiszoeking uit. U werd overgebracht naar het lokaal politiekantoor te Uznagatsj waar u ongeveer tien dagen werd vastgehouden en ondervraagd met betrekking tot uw betrokkenheid bij de Oeigoerse kwestie en het Oeigoerse separatisme. Ook uw nichten werden opgepakt en vastgehouden. De aanleiding van deze aanhoudingen zouden enkele dvd's zijn die uw nicht T. bij zich had. Wederom werden jullie vrijgekocht.

In de nacht van 3 op 4 april 2010 verliet u, samen met uw nichten, het land per vliegtuig. Aangekomen in Riga, Letland, zette u uw reis verder per auto. U kwam op 6 april 2010 in België aan en diende die dag uw asielaanvraag in. Sinds uw aankomst in België hoorde u van uw ouders dat de wijkagent regelmatig langskwam en vragen stelde over u. Uw vader werd eveneens meegenomen voor een ondervraging.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte en een document in verband met de belastingen.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde problemen en incidenten waarvan ook uw nicht, S. T. (O.V. 6.608.186) het slachtoffer werd in jullie herkomstland. In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw nicht niet geloofwaardig bleek. Hierbij zijn ook uw verklaringen meegenomen in de appreciatie. Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw nicht werd als volgt gemotiveerd: "... (zie supra)."

2. Over de rechtspleging

2.1. Gezien beide bestreden beslissingen op dezelfde motieven steunen, waartegen verzoekers hetzelfde middel hebben aangevoerd is het aangewezen om beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

2.2. De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2 §1 juncto 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen mag worden uitgevoerd.

Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de principes van respect van de rechten van verdediging, van de goede administratie, van billijke procedures en van het contradictoire als algemene principes van recht.

Waar de verzoekende partij stelt dat verzoekster noch haar raadsman kennis konden nemen van de nota's van de protection officer die hij/zij nam tijdens verzoeksters gehoor op het commissariaat-generaal, wijst de Raad er op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van de verzoekende partij.

Daarenboven beschikt de verzoekende partij over een opschortend beroep bij de Raad waar zij haar grieven en middelen ten aanzien van de beslissing van de commissaris-generaal kan kenbaar maken en die in volle rechtsmacht oordeelt over de asielaanvraag. Ter voorbereiding van dit beroep kan de verzoekende partij inzage hebben en een kopie verkrijgen van het administratief dossier van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voor het overige in dit middel een aantal wetsartikelen en rechtsbeginselen vermeldt en bespreekt zonder echter enig concrete band te leggen met de motieven van de bestreden beslissing. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk en is het stellen van prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof niet dienstig bij het oplossen van het onderhavige geschil.

De argumentatie van de verzoekende partij bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijft. De Raad schaart zich achter de motieven uit de bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie), het artikel 26 van het Internationaal Verdrag van New York van 19 december 1966, het artikel 14 van het EVRM, het artikel 4 van het Protocol nr. 4 van 16 november 1963 en het artikel 1 van het Protocol nr. 12 van 4 november 2000 bij het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de opgeworpen artikels citeert en op algemene wijze kritiek uit op de asielprocedure in België, waarbij zij uitgaat van willekeur en discriminatie op basis van nationaliteit in hoofde van de asielinstanties.

Met die zeer algemene kritiek gaat de verzoekende partij volkomen voorbij aan de concrete motieven op grond waarvan hun asielaanvraag door de commissaris-generaal wordt verworpen. De verzoekers leggen geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming.

Ze toont ook niet aan dat er in casu sprake is van een collectieve beslissing om asielzoekers met de Kazachse nationaliteit uit te zetten, dat hun asielaanvraag niet met de nodige ernst en individualiteit behandeld wordt of dat de asielinstanties a priori een negatief oordeel voor hun aanvraag klaar hebben.

In zoverre de Raad bij de aangevoerde voornoemde schendingen een verband zou leggen met het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26 februari 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissingen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In zoverre dit middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 14 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 1 en 33 van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie onderzocht.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 14 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, wijst de Raad er op dat deze Verklaring geen rechtstreekse werking heeft en derhalve niet dienstig kan worden aangevoerd.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar het artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Artikel 33 van de Vluchtelingenconventie bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De verzoekende partij heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat zij vluchteling is zodat dit artikel niet op haar van toepassing is.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21

september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissingen “niet beantwoord[en] aan de noodzakelijke vorderingen”, wijst de Raad er op dat het niet aan de Raad is om te gissen wat de verzoekende partij hiermee wil aanvoeren of betwisten.

Er mag redelijkerwijze verwacht worden van de verzoekende partij dat de inhoud van de middelen in het verzoekschrift enigszins leesbaar en begrijpelijk is opgesteld voor de Raad, in de taal van de rechtspleging, zijnde in deze het Nederlands zoals bepaald door artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

Verder meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal de vermeende vervolgingen van Oeigoeren tracht te minimaliseren, en zelfs negeert, op basis van informatie uit het administratief dossier. Daarnaast meent de verzoekende partij dat het een flagrante schending uitmaakt van de rechten van verdediging waar de verwerende partij de landeninformatie waarop zij zich baseerde niet ter beschikking stelde van de verzoekende partij.

Voorts zou de commissaris-generaal de authenticiteit en geloofwaardigheid van voornoemde informatie niet duiden, en onthoudt hij zich ervan precieze informatie te ontwikkelen die haar toelaat de afwezigheid van de vervolgingen ten aanzien van Oeigoeren te ontwikkelen.

De landeninformatie die in het administratief dossier zit is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en is gebaseerd op diverse bronnen terwijl de verzoekende partij een bundel niet-geanalyseerde artikels neerlegt.

Hoewel de informatiebundel (SRB Kazachstan, "situatie van etnische Oeigoeren in Kazachstan", 11 mei 2012) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De verzoekende partij stelt weliswaar op algemene wijze dat de in het rapport vermelde conclusies achterhaald zijn, maar slaagt er niet in om toe te lichten waarom dit het geval zou zijn. Het betreft een louter losse bewering van de verzoekende partij.

Inzake de vermeende schending van de rechten van verdediging verwijst de Raad naar hetgeen hierboven daarover werd uiteengezet.

Bovendien wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij ooit de inzage heeft gevraagd in het dossier van verzoekster, noch bij de commissaris-generaal, noch bij de Raad (zoals geregeld door artikel 39/61 van de vreemdelingenwet).

Daarnaast meent ze dat de door de Oeigoeren geleden vervolgingen in Kazachstan bewezen zijn en dat deze mensen beperkte toegang tot het onderwijs hebben en de grootste moeilijkheden ondervinden om een goed diploma te halen, dat ze ondervetegenwoordigd zijn in voorname posten in Kazachstan en alleen geen handel mogen openen of een lening kunnen aangaan. Ze moeten een beroep doen op een Kazachse stroman. De verzoekende partij stelt dat hun etnische origine uitdrukkelijk voorkomt op hun Kazachse identiteitskaart.

Aangaande de vaststellingen uit de bestreden beslissing inzake de afwezigheid aan informatie omtrent enige arrestaties op de dag van de demonstratie, stelt de verzoekende partij dat de pers aanwezig was op de manifestatie, maar dat zij echter niet vrij is in Kazachstan en druk hebben moeten ondergaan om de aanhoudingen van Oeigoeren niet te vermelden.

Wat de toelating van de autoriteiten voor de manifestatie betreft waar verzoekster op aanwezig was, meent de verzoekende partij dat de manifestatie uitzonderlijk toegelaten was, maar dat de autoriteiten op het laatste ogenblik de verzamelplaats gewijzigd hebben zodat de toelating wegviel en zo weinig mogelijk Oeigoeren aan de manifestatie konden deelnemen.

Opnieuw stelt de Raad vast dat dit loutere losse beweringen zijn van de verzoekende partij, die de vaststellingen uit de bestreden beslissingen niet in concreto weerlegt. Bovendien herhaalt zij voor een groot deel haar asielmotieven en ontkent ze de motieven uit de bestreden beslissing.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissingen, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissingen.

Ook betwist de verzoekende partij het motief uit de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat verzoekster een zwakke kennis heeft van de evolutie en de actuele situatie van haar problemen. Zij stelt dat verzoekster slechts episodische telefonische contacten heeft met haar ouders en dat haar ouders tijdens deze conversaties met een half woord de bezoeken vermeld hebben van de wijkagent en de ontvangen dagvaardingen.

Verzoekster heeft alle elementen gegeven aan de commissaris-generaal volgens verzoekende partij. Ze kon niet vertellen wat ze niet wist; ze antwoordde liever niet op bepaalde vragen dan er op onjuiste wijze op te antwoorden of bepaald elementen te verzinnen.

De Raad is van oordeel dat dit geen weerlegging is van hetgeen hieromtrent werd vastgesteld door de commissaris-generaal. De verzoekende partij tracht post-factum het gebrek aan interesse en kennis inzake verzoeksters situatie te vergoelijken, maar overtuigt niet.

Waar de commissaris-generaal stelde dat verzoekster erg vaag was over haar actuele problemen en deze van haar neef F.A., stelt de verzoekende partij dat indien de commissaris-generaal meer

nauwkeurigheid wenste over de situatie van de familie van F.A., het aan hem toekwam deze te ondervragen. Zij stelt verder dat F.A. zijn eigen situatie kan uitleggen en die van zijn familie en dat hij niet bij machte is om hetzelfde te doen voor de familie van verzoekster.

Aangaande de vaststellingen omtrent verzoeksters nicht, Z.A., stelt de verzoekende partij dat zij geen nieuws heeft van haar nicht en zij niets meer van haar gehoord heeft na een twist. De ouders van Z. zouden Kazachstan verlaten hebben om zich schijnbaar in Kirgizstan te vestigen.

De Raad meent dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484). Zodoende is het, in tegenstelling wat verzoekster beweert, hoegenaamd niet de taak van de commissaris-generaal om de familie van F.A., die zich in Kazachstan bevindt, te ondervragen.

De commissaris-generaal mocht er redelijkerwijze van uitgaan dat verzoekster enigszins op de hoogte was van de situatie van haar neef en nicht en hun familie, gelet op het feit dat zij familie zijn en regelmatig contact met elkaar hebben (in het geval van haar nicht contact hadden tot 15 juli 2012). De argumentatie van de verzoekende partij overtuigt opnieuw niet.

De verzoekende partij stelt verder dat verzoekster in een buitenwijk van Almati leefde en dat zij de metropool niet goed kende; ze ging enkel naar de stad om haar studies te volgen. De lokalisering van de Chinese ambassade was daarom moeilijk; ze is ook slechts eenmaal op deze plaats geweest. Bovendien was ze zeer geschokt door de twee aanhoudingen en de detenties. Ze kan zich geen enkel detail herinneren.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is dat echter geen afbreuk doet aan de talrijke vaststellingen die doen besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het gehele asielrelaas.

Tot slot meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal ten onrechte de door verzoekers neergelegde documenten heeft opzijgeschoven.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing de authenticiteit van de neergelegde documenten niet betwist, maar dat ze stelt dat het gaat om documenten die louter verzoekers' identiteit aantonen. Hun identiteit wordt echter in deze niet betwist.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie.

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van de Vluchtelingenconventie waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. de MOFFARTS